

Izhaja vsakega 1. in 15. v mescu. — Naročnina znaša celoletno 25 Din, polletno 12 Din 50 para, četrtletno 6 Din, mesečno 3 Din. — Posamezna številka stane ----- 1 Din 50 para. -----

ŽELEZNIČAR

Glasilo Saveza železničara Jugoslavije.

Upravništvo in uredništvo v Ljudskem domu, Maribor, Ruška cesta 7. — Dopisi morajo biti frankirani in podpisani. — Rokopisi se ne vračajo. — Reklamacije ----- poštine proste. -----

Št. 6.

Maribor, dne 15. marca 1923.

Leto XV.

Članom strokovnih organizacij! Delavskemu razredu!

Sodrug! 18. marca ste poklicani kot državljani, da se udeležite volitev in s svojimi glasovi izrazite svojo željo, kako se naj v tej državi vlada. Volitve so pomembne za vse ljudstvo in tudi za delavski razred in radi tega ne moremo in ne smemo tega opustiti, da vam ne bi ob tej priliki spregovorili par besed o resnosti, v kateri se nahajamo in o situaciji, v kateri se vodi volilni boj.

Kar organizirani in razredno zavedni *delavski razred zahteva od države je*: da se sprejmejo zakoni s katerimi se jamči:

1. delovni čas ne sme biti za nobeno kategorijo delavstva daljši, kot 8 ur dnevno, a za posebno težka in nevarna dela še krajši;

2. da se prepove nočno delo za žene in mladih od 20 letom staorosti; kakor tudi sploh vsako ponočno delo, ki ni po naravi tako, da se bi moralo vršiti (nepretrgani obrati);

3. uvedba 42 urnega tedenskega nepretrganega počitka za vse delavce;

4. da se jamči pravica do organiziranja in štrajka za vse kategorije delavcev in zavaruje pravo kontrole delavcev v obratih;

5. da se v delavnicah in tovarnah izvedejo vse varnostne in zdravstvene naprave, s katerimi se zaščiti življenje ter zdravje delavca;

6. da bodo vsi delavci zavarovani za slučaj bolezni, nezgode, invaliditete, starosti, brezposelnosti, v vsakem slučaju za svoje življenje in zdravje. Stroške zavarovanja naj se krije iz dobička kapitalističnega razreda in države;

7. da se določi zakonski eksistenčni minimum, ki naj bo prost vseh davkov.

Te zahteve povdarjamo in se borimo zanje že desetletja. Del teh zahtev smo dosegli s težkim bojem pred vojno, en del pa je bil izveden po vojni, potom zakona o zaščiti delavcev. Toda tudi ti zakoni so pomanjkljivi, ker niti približno ne vsebujejo tega, kar bi bilo potrebno. Pa še tej mršavi delavski zaščiti, ki jo vsebujejo ti zakoni, se buržuazija zoperstavlja, da bi se jo izvajalo, marveč porabi vsako priliko, da te zakonske ustanove sabotira. Tako n. pr. se zakon o zaščiti delavcev, ki postojata že leto dni, ne izvaja, a zakon o zavarovanju delavcev se šele proučuje. Postopanje vlade in celokupnega kapitalističnega razreda gre za tem, da bi se ti zakoni reducirali na najmočnejšo mero, tako, da bi se jih lahko smatralo za odpravljene in ministrstvo socialne politike naj bi se sploh odpravilo, ker je nepotrebno.

Vlada s kapitalisti sporazumna že pripravlja teren, da takoj po volitvah zakon o zaščiti delavcev »korigira«, v kakšnem smislu, kažejo najbolj od nje pripravljeni protizakoniti pravilniki, s katerimi se podaljšuje delovni čas od 8 na 9, 10 in 11 ur dnevno, a delavsko organizacijo hoče napraviti iluzorično s tem, da želi, da bi delavski zaupniki postali hlapi delodajalcev in stavkokazi.

Te svoje namene hoče buržuazija uveljaviti, kar so njeni zastopniki na anketi v ministrstvu socialne politike v Beogradu dne 5. januarja 1923 jasno povedali. Zastopana po buržujskih političnih strankah, od radikalov in demokratov do klerikalcev in

blokašev (Radićevcev), se je vrgla vlada v volilno borbo ne oziraje se na trud in denar, da dobi delavske glasove, s katerimi pojači svojo moč, ki jo potem izrablja proti njim samim. *Potom svojih izvoljenih poslancev udarja delavce z ukinjenjem delavske zaščite.*

Delavci! Sodrug!

Poleg pritiska, katerega vrše naše strokovne organizacije, je potreben boj za delavsko zaščito, tudi v narodni skupščini. Potrebno je naglašati, da se v bivši narodni skupščini ni nikdo bolj zavzemal za delavsko zaščito in nobeden drug se potegoval za strokovno organizirano delavstvo, kot edino Socialistična stranka Jugoslavije in njen parlamentarni klub. Zasluga socialističnega kluba je, da so zakoni o zaščiti in zavarovanju delavcev, zagledali beli dan, če tudi niso takšni, kot bi morali biti. Zasluga socialističnega kluba je, da je bilo v ustavo sprejetih več določb o delavskih pravicah. Vse to žele buržoazne stranke, da se takoj po volitvah spremeni in razveljavi, kar je količkaj dobrega. V celem štiriletnem parlamentarnem delovanju narodne skupščine je Glavni delavski savez v svojih akcijah našel edino podporo pri *Socialistični Stranki Jugoslavije*. Ta fakt, da je socialistična stranka bila edina, ki je zapisala v svoj program, zaščito in interesov širokih slojev delavskega razreda in v tem pravcu vedno delovala, nalaga nam dolžnost, da vsem članom strokovnih organizacij, kot vsem ostalim delavcem v obče priporočamo, da pri volitvah 18. marca **izkažejo zaupanje svoji edini ter zasluzni stranki stem, da povsod glasujejo za njene kandidate.**

Glavni Delavski Savez kot nepolitična organizacija ne postavlja ob volitvah svojih kandidatov. Toda zavedajoč se nevarnosti situacije v kateri se nahaja delavski razred, je naša dolžnost, da delavskemu razredu tudi ob volitvah, v tem važnem momentu, ko se gre za usodo ljudstva za daljšo periodo, damo navodila, kako potrebno je, se politično opredeliti. Za delavske glasove se trgajo vse stranke, toda, *naj se jih nikar ne sodi po njih besedah ob času volitev, marveč po njihovem delovanju do volitev.*

Sodrug! Delavci!

Delavska zakonska zaščita je v nevarnosti! Treba jo bo obvarovati z močnimi strokovnimi organizacijami in močnim vplivom na parlament, to je z močnim zastopstvom v narodni skupščini, med tem ko bi se mi branili potom strokovnih organizacij zunaj parlamenta.

Glasujte za Socialistično Stranko Jugoslavije!

S tem glasujete za zakonsko zaščito delavcev in *proti vsem buržujskim strankam, ki so ustvarile Obzano z zakonom o zaščiti države* in sedaj hočejo podaljšati delovni čas in ukiniti vsako zakonsko zaščito delavcev. Noben delavec naj ne ostane na dan volitev doma. Vsak naj glasuje za edino stranko, ki je pokazala s svojim delom, da brani delavce!

Glasujte za Socialistično Stranko Jugoslavije!

Glavni Delavski Savez Jugoslavije.

Novi draginjski razredi in nove draginjske doklade.

Naš Savez je bil prvi, ki je napovedal boj krivični porazdelitvi draginjskih razredov. Potom naše vloge smo dokazali, da so v III., IV. in V. razredu kraji, v katerih je draginja večja kakor v I. razredu.

Razven tega smo protestirali proti odvzetju stanarine in smo zahtevali, da se stanarina, ki jo dobiva en del železničarjev v eni in isti državi, izplača vsem ostalim. Na te naše akcije so nam ministrstva odgovarjala, da imamo mi prav in da se bodo v pravcu naših zahtev prinesli ministrskemu svetu tozadevni predlogi. Na te obljube je bilo treba zelo dolgo čakati (ima vremena) in kočno je mini-

strski svet v svoji seji z dne 7. februarja osvojil sledečo spremembo zakona o draginjskih dokladah:

Spremenjeni člen glasi sedaj:

Člen 2. Z ozirom na višino doklade se kraji dele na tri draginjske razrede. V I. razred pridejo mesta Beograd, Zemun in Sušak. V II. razred vsa ostala mesta in v III. razred vsi trgi in vasi.

Člen 3. Z ozirom na doklade na stanarino, se deli država na 3 razrede. V I. je Beograd in Sušak, v II. ostala mesta in v III. vsi trgi in vasi.

Člen 3 a). V krajih, ki niso opredeljeni v mesta intrige, bo minister za finance v sporazumu z ministrom za notranje zadeve izvršil porazdelitev v smislu tega zakona.

Člen 5. Na letno plačo do 2999 dinarjev znašajo draginjske doklade 28., 26 in 21 dinarjev dnevno (1, 2. in 3. razred), na plače od 3000 do 4499 dinarjev znašajo doklade 30, 28 in 26 dinarjev dnevno, od 5500 do 7499 dinarjev so doklade 32, 30 in 28 dinarjev dnevno, od 7500 do 8999 dinarjev 35, 33 in 31 dinarjev in od 9000 dinarjev in več 38, 36 in 34 dinarjev dnevno.

Člen 6 se spreminja ter se glasi: 1. razred dobiva 18, 2. 17 in 3. 17 dinarjev dnevno. Drugi odstavek člena 6: Poleg tega dobivajo ti uslužbenci družinske draginjske doklade, vendar ne sme skupna svota osebnih in družinskih draginjskih doklad mesečno presežati in sicer: v I. razredu 1300, v II. 1100 in v III. 900 dinarjev.

Člen 8. Ukazni pogodbeni uradniki, kakor tudi začasni uradniki ministrstva za javne gradbe, ki niso podaniki naše kraljevine, dobivajo draginjske doklade po členu 5.

Člen 9. Oficirji, vojni administrativni uradniki dobivajo draginjske doklade kakor državni uradniki.

Člen 17 se spreminja in glasi: a) Upokojenici in upokojenke vse kategorij navedeni v členu 4., 5. in 13. dobivajo po višini pokojnine osebno doklado brez ozira na to ali dobivajo pokojnino v dinarjih ali v kronah in sicer oni, ki imajo letno pokojnino do 2999 dinarjev 13, 12 in 11 (po razredih), a z letno pokojnino od 300 dinarjev in več 14, 13 in 12 dinarjev. b) Upokojenici in upokojenke vseh kategorij navedenih v členu 6. in 7. dobivajo osebno doklado brez ozira na višino pokojnine in brez ozira na to, da-li je pokojnina odrejena v dinarjih ali v kronah in sicer: 11, 10 in 9 dinarjev dnevno.

Ta izprememba velja od 1. marca t. l., a polno moč dobi, ko bo objavljena v »Službenih novinah«, kar se ima izvršiti v nekaj dneh. Finančni minister je našel kritje za te izdatke in sicer od dovoljenega izvoza koruze 120 milijonov letno, od otrobov 3.700.000, masti 90 milijonov, od svinj 36 milijonov, od mesa in mesnih izdelkov 15 milijonov. Ker potreščina za uradnike znaša 95 milijonov, bo ostal še prebitek.

Vse te doklade so tako omejene, da bo le majhno število tistih, ki bodo kaj dobili.

Velika mesta in posebno draga, kakor n. pr. Zagreb, Maribor in Indjija niso prišla v I. razred, če se je to tudi vedno slovesno obljubovalo. Pri vsem tem bo vlada imela še znaten dobiček, ker je razpisan mnogovečji davek kot pa »povišanja« znašajo. Povrh vsega tega pa to niti ne velja za železničarje, marveč bo treba še le zahtevati, da se raztegne tudi na železničarje.

In povišanja železničarjem?

Povišanje plače javnim nameščencem — radikalni bi radi železničarske glasove, a pozabljajo na to da železničarji stradajo.

Pred kakšnimi 14 dnevi so prišla poročila, da je ministrski svet reševal vprašanje povišanja plač državnim uradnikom, pri tej priliki se je zakon o draginjskih dokladah državnih in vojaških uradnikov in uslužbencev nekoliko spremenil. Najvažnejše, kar je spremenjeno je to, prvič, da se opuščta dosedanjih 5 draginjskih razredov in obdrže trije, drugič: stanarino, katero so dobivali državni uslužbenci samo v Srbiji in Črni gori, jo dobe tudi v ostalih pokrajinah. S tem, da se ukineta IV. in V. razred, bi prejemal vsak uslužbenec iz IV. razreda povprečno 2 dinarja, a oni iz V. razreda po 4 dinarje dnevno več, ker po 2 dinarja znaša razlika med razredi. A stanarina, ki so jo prejemali dosedaj samo v mejah Srbije in Črne gore se giblje pri javnih nameščencih od 2—20 Din dnevno in pri železničarjih pa od 6 do 23 dinarjev, torej je višja, kot pri javnih uradnikih. Naš Savez je bil prvi, ki je začel boj proti tej krivici, da se v eni in isti državi osobe različno plačuje. Da ima eden več in drugi manj, četudi (to smo statistično dokazali) eni in drugi žive pod enako težkimi okolščinami, vrše enako težko in odgovorno službo in prenašajo enako draginjo.

zapisnikar je fungiral sodrug Namestnik. Poročal je sodrug Bahun iz Maribora, ki je v enournem govoru orisal današnji socialno-gospodarski položaj. Železničarjem se dandanes res najslabše godi in tega ne bi bilo treba. Seveda so temu v veliki meri sami krivi, ker so se zanašali na to, da jih naši rojaki — kapitalisti ne bodo tako kruto izkoriščali, kot so jih prej »tujci«. Kdo se ne spominja, kako so nam pred tremi leti razni gospodje Deržiči, Korošci in drugi taki apostoli pripovedovali, češ, le malo potrpljenja, boste videli, kako bomo mi še dobro živeli. Naša država je bogata bolj kot katera druga, samo treba je malo potrpljenja, da se država malo uredi ter konsolidira. Toda danes je razočaranje velikansko. Tudi tisti, ki so pred tremi leti blagoslavljali, danes preklinjajo — ne državo, ampak njene krmilarje, ki je ne znajo ali nočejo znati tako voditi, di bi moglo biti ljudstvo zadovoljno, ne da bi se mu med in mleko cedilo, ampak, da bi imelo dovolj kruha, katerega v tej državi res ne manjka. Toda oni, ki malo ali nič ne delajo, ga imajo preveč in oni, ki največ trpe, pa stradajo, stradajo tako, kakor niso v najhujšem času vojne stradali. Govornik je omenil vse naše stare zahteve, zlasti one točke, ki se tičejo uvrstitve delavstva v »lahko« in »težko« kategorijo, kar je resnično največja krivica vseh krivic. Zlasti progovni delavci so s tem ne le kruto oškodovani, marveč povrh tega še žaljeni, ker se pravi norčevati se iz ubogih trpinov, če se jih zmerja z »lahkimi« delavci. Saj na železnicah vobče ni lahkega dela, k večjemu za gotove gospode kje po direkcijah ali ministrstvih, ki sploh ne vedo, da so železničarji. Gospod ki je iznašel to »lahko« službo, je pač zaslužil patent v znamenju šestnajst in devet. Nadalje je krivica za vso oseboje delitev draginskih doklad po razredih. Če bi gospoda iz Beograda se potrudila in bi prišla v Vuzenico ali katero sosednjo postajo vsaj za mesec dni, tedaj bi se lahko prepričala, kakšna krivica je to, če so gotovi kraji, recimo v Banatu in Bački uvrščeni v drugi ali tretji razred, Vuzenica pa, kjer toliko ne zraste, da bi se mogla koza pošteno najesti, v — peti draginski razred. Vse življenjske potrebščine, ki pridejo sem bogve skozi koliko rok, so tukaj absolutno dražje kot v Beogradu. Na shodu je bila jednaka resolucija enoglasno sprejeta, kot že na drugih shodih, kjer se zahteva vse one stvari, ki jih je naš Savez ponovno terjati, med drugimi tudi obleko, ki železničarjem pritiče, pa je ne dobe. Kočno pošteno pragmatiko, ki naj odgovarja duhu časa ne pa takšno reakcionarno skrupulo, kakor jo je hotela prejšnja demokratsko-radikalna vlada uveljaviti. Končno so bile tudi pritožbe kako nekateri progovni mojstri postopajo z ozirom na gorivni material. Tako nek progovni mojster daje čuvajem in drugemu osebju same gnile prage, med tem ko vse dobre in pol dobre pošilja v Maribor. Na drugi strani pa noče naročiti premoaga. Po pol leta imajo uslužbenci premoag naročen, pa ga ne dobe. Kaj je temu vzrok, se ne more znati. Morda lenoba? Da bi se tako po mačehovsko postopalo s progovnim osebjem po navodilih ravnateljstva, je skoraj težko verjeti. Nekateri progovni mojstri res vladajo na progi kakor kakšni mali paše in še tega, kar osebju pritiče in čemur bi gotovo ravnateljstvo ne nasprotovale, nočejo iz gole ošabnosti osebju dati. Človek bi se moral prijeti za glavo, če misli, da železničarji v teh gorskih in gozdnih krajih morajo trpeti pomankanje kurila! Organizacija tudi na koroški progi lepo napreduje in upati je, da bo v doglednem času rodila že dobre sadove. Saj je edino v organizaciji rešitev železničarjev, pa ne v kakšni nacionalni ali verski limonadi, marveč v resni razredno-bojni organizaciji!

Poljčane. Dne 18. februarja se je vršil v Poljčanah pri Baumanu (v Peklu) javen železničarski shod. Kot poročevalec je prišel s. Lapuh iz Maribora. Za predsednika je bil izvoljen s. Petrovič in za zapisnikarja s. Mulej. Sodrug predsednik je pobelil besedo sodrugu Lapuhu, ki je v enournem govoru razložil pomen organizacije, službene pragmatike in podržavljenje juž. železnice. Sodrug Lapuh je opozarjal železničarje, da naj se organizirajo, ker samo v organizaciji je moč. Potem je prosil za besedo veste kdo? No, seveda on. Kdo on? No ja, kdo drugi kot Jaka! Jaka? Ali ne poznate več Jaka? Jaka Žorga iz Ljubljane! Pa Jaka je začel tako strašno kričati, da je prihitela natararica vprašat, kaj se je za boga zgodilo — in če bo potreba poslati po orožnike! Nek sodrug jo je pomiril in ji povedal, da Ljubljančani v obče tako glasno govore, ne, da bi kaj hudega mislili. Veliko grmenja, malo dežja! Ta

ubogi Jaka je dve nedelji hodil po Poljčanah in težko prtljago prenašal. Dne 11. februarja bi se bil imel vršiti shod »Borbe«, pa je prišel — en cel železničar! Ubogi Jaka se nam je smilil, ker se je tako potil. Težke prtljage se je komaj iznebil pri Savezu železničarjev Jugoslavije. Mi bi Jaka Žorga prosili, če pride še enkrat v Poljčane, naj nam prinese veselo vest, da so se vsi železničarji združili. Združeni ali zedinjeni, drugače ni treba hoditi v Poljčane. Nato se je še enkrat oglasil sodrug Lapuh k besedi in ostro obsodil demagogijo Žorge, ter ponovno pozival železničarje, da naj delujejo za močno in enotno organizacijo, ker samo v enotnosti je moč. Na to je sodrug Petrovič zaključil dobro uspeli shod. Petnajst železničarjev je pristopilo v Poljčanah k Savezu in se bo v najkrajšem času ustanovila tam podružnica. Pozivljamo vse ostale, da sledijo in kot en mož pristopijo. Enotna organizacija je predpogoj enotni fronti!

Tagesnachrichten u. Zuschriften.

Oeffentliche Eisenbahner-Prottestversammlung am Freitag, den 16. d. M. um halb 8 Uhr im Götzsaale.

Unerwarteter schwerer Verlust. Mittwoch, den 15. März um halb 12 Uhr nachts verschied im Krankenhause in Maribor nach längerer Krankheit und einer schweren Operation unser wackerer Genosse *Franz Postrak, Lokomotivführer*. Das Leichenbegängnis findet am Samstag den 17. März um 5 Uhr nachmittags von der Leichenhalle des Krankenhauses auf den städtischen Friedhof statt. Mit Postrak haben wir einen unserer allerbesten Genossen und Kämpfer aus unseren Reihen verloren. Ein Mann, voll von Idealen und Energie, unterlag einer tückischen Krankheit, die er sich bei der Erfüllung seines schweren Dienstes zuzog. Das Proletariat Maribors trauert heute am Sarge eines viel zu früh dahingegangenen Genossen. Ehre seinem Andenken!

Eine gewerkschaftliche Neujahrsbetrachtung. (Schluss.)

Die Weltreaktion ist jetzt Trumpf und die Ergebnisse der letzten Arbeiterkonferenz zeigten deutlich, wie wenig die kapitalistischen Staaten geneigt sind, dem sozialen Fortschritt zu dienen. Dies stellte sogar der belgische Regierungsvertreter in Genf fest. Frankreich stand an der Spitze des reaktionären Reigens auf dieser Konferenz und insbesondere die aussereuropäischen Staaten schlossen sich willig an. Die Beschlüsse dieser Tagung waren Kompromissergebnisse, die teilweise als — Empfehlungen den Delegierten mit auf den Weg gegeben wurden, die, darüber war sich jeder klar, nicht ernst genommen werden brauchen!

Bedeutet diese Tatsache schon eine Gefahr für die Arbeiterschaft derjenigen Staaten, die eine alte, starke Gewerkschaftsbewegung hinter sich haben, so ist dies erst recht für ganz Ostasien und insbesondere für die Länder, wo eine Gewerkschaftsbewegung überhaupt noch nicht Fuss gefasst hat, wie in der Mandschurei.

Daraus ergibt sich wieder folgendes: Durch eine brutale und hemmungslose Ausbeutung in diesen Gebieten, die alle produktionstechnischen Vorteile für sich haben, können riesige Warenmengen erzeugt und billiger auf dem Weltmarkt abgegeben werden, als es den anderen Staaten möglich ist. Die Folge wäre ein Dumping, das wieder Wirtschaftskrisen für viele Länder zur Folge haben würde. Die Kapitalisten der benachteiligten Staaten werden dann für eine Verlängerung der Arbeitszeit und Herabdrückung der Löhne eintreten, sonst tritt ihrer Meinung nach der wirtschaftliche Ruin des jeweiligen Landes ein. Erhöhte Einfuhrzölle wä-

ren die nächsten Forderungen, kurz, der ganze fehlerhafte Kreislauf des »freien Spieles der Kräfte« würde sich wiederholen und auswirken in seinen entsetzlichen Formen. Hinzu käme die physische Degeneration der Arbeiterschaft mit all ihren Folgen, wie sie uns besonders krass unter anderen aus der Geschichte der englischen Arbeiterschaft bekannt ist. Diese Gefahren müssen wir abwenden und zu verhindern suchen. Mehr denn je ist daher notwendig, uns weltwirtschaftspolitisch zu orientieren. Das Heil der Arbeiterklasse erwächst nur aus ihrer eigenen Kraft. Die neu in die Weltwirtschaft eintretenden Länder müssen das ganze Interesse finden und der Arbeiterschaft jener Länder müssen wir alle Hilfe angedeihen lassen, um ihre Verbände nach den besten und modernsten Methoden aufzubauen, damit sie nicht jahrzehntelang Lehrjahre durchmachen muss. Alle Irrungen und Wirrungen würden dadurch erspart bleiben. Diese Aufgabe ist gross und schwer, sie muss aber dennoch geleistet werden und sich einstellenden Hindernisse müssen beseitigt werden.

In Ostasien wird Japan vor allem eine führende Rolle spielen. Es wäre deshalb notwendig, eine nach Amsterdamer Grundsätzen geleitete gewerkschaftliche Operationsbasis zu schaffen, von wo aus die Arbeit für den ganzen Osten getan werden kann. Zu diesem Zwecke wird es notwendig sein, vorher einige japanische Gewerkschaftsmitglieder in Europa zu schulen, ihnen die Möglichkeit zu geben, den Aufbau unserer Gewerkschaften sowie ihre Ziele, weiters unsere ganze Sozialgesetzgebung in verschiedenen fortgeschrittenen Ländern kennen zu lernen. Der I. G.-B. müsste diese Arbeit leisten und vielleicht teilweise finanzieren. Die so gewonnenen und geschulten Kräfte wären dann die Schrittmacher für eine klassenbewusste Arbeiter- und Gewerkschaftsbewegung in Ostasien und ihnen fielen die hohe Aufgabe zu, die Kaders der ostasiatischen Gewerkschaftsformationen zu bilden, die notwendig sind, um dem jungen im Osten drauflosstürmenden Kapitalismus zunächst die Giftzähne auszubrechen und sukzessive weiter zu bauen, damit letzten Endes die Expropriation der Expropriateure durchgeführt werden kann.

Eine Unterlassung dieser so notwendigen Arbeit würde eine andere Gefahr zeitigen. Die sogenannte Rote Gewerkschaftsinternationale in Moskau lässt es sich besonders angelegen sein, in den unentwickelten Ländern die Arbeiterschaft politisch zu beeinflussen. Da ihre Emissäre überall grosses Unheil anrichten, so würde die Verwirrung in den Massen nur gesteigert werden, jede Arbeit wäre auf lange Zeit hinaus lahmgelegt und die Emanzipation der ostasiatischen Arbeiterschaft um eine grosse Zeitspanne hinausgeschoben werden.

Der Ring der gewerkschaftlichen Organisationen aller Länder muss aber geschaffen und der I. G.-B. muss ein ebenbürtiger Gegner des Internationalen Staatenbundes werden. Als Representant der produktiven Kräfte der ganzen Welt muss er in allen wirtschaftlichen Fragen zunächst ein gewichtiges Wort mitzusprechen haben und als Sachwalter des internationalen Proletariats dessen Lebensinteressen nach jeder Richtung hin wahrzunehmen in der Lage sein.

In dieser Richtung müsste der internationale G.-B. auch zu wirken versuchen und die nächstliegende Aufgabe, eine Verbindungsbrücke mit Japan herzustellen, erfüllen.

Izdajatelj: Savez železničara Jugoslavije. — Odgovorni urednik: Smasek Franc. — Tisk Ljudske tiskarne d. d. v Mariboru.

KONSUMNO DRUŠTVO ZA SLOVENIJO LJUBLJANA.

Poštni predal št. 13.
Telefon inter. št. 178.

Poštni ček. račun št. 10.532.
Brz. nasl. „Kodes“ Ljubljana.

HRANILNI ODDELEK

naznanja, da je s 1. novembrom 1922 zvišal obresti in sicer

za navadne hranilne vloge na . . . 6°/_o

za vloge proti polletni odpovedi na 7°/_o

Hranilne vloge sprejemajo in izplačujejo vse prodajalne naše zadrage!

Vlagajte vse svoje prihranke v lastno hranilnico.